

Arrest

nr. 116 195 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Kermanshah. Op 21/11/1372 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 10 februari 1994 in de Gregoriaanse kalender) huwde u met A. M. K. (...). Samen hebben jullie één dochter, M. (...). Omdat de schoonfamilie zich constant bemoeide met jullie huwelijksleven, vroeg u in 1374 (1995-1996) de echtscheiding aan. In ruil voor een deel van de bruidsschat kreeg u de voogdij over uw dochter. Uw ex-echtgenoot kreeg van de rechtbank toestemming om zijn dochter twee à drie keer per maand te komen bezoeken. Aangezien u geen inkomen had, had u niet genoeg geld om uw dochter als alleenstaande te onderhouden. Daardoor voelde u zich verplicht om opnieuw te trouwen. Toen u A. F. (...) leerde kennen, een man die 24 jaar ouder was en hij u een huwelijksaanzoek deed, accepteerde u. Op 22/11/1376 (11 februari 1998) traden

jullie in het huwelijk. Samen hebben jullie één zoon, A. (...). Aanvankelijk hadden jullie een goede relatie. Omwille van problemen van uw echtgenoot vertrokken jullie in 2005 naar het Verenigd Koninkrijk waar jullie asiel aanvraagden. Na de door de Britse asielinstanties genomen weigeringsbeslissing besloten jullie op uw vraag terug te keren naar Iran. Na jullie terugkeer bleef uw ex-man M. (...) op bezoek komen bij uw dochter. U merkte dat hij spijt had van jullie scheiding en dat hij – intussen was ook hij hertrouwd – evenmin een goed huwelijk had. Jullie werden terug closer en vijf à zes maanden voor uw vertrek naar België begonnen jullie opnieuw een relatie. Op een dag belde hij u en zei u dat zijn echtgenote en kinderen niet thuis waren en u naar zijn woning kon gaan; uw echtgenoot was toen net op zakenreis vertrokken. Hij kwam u ophalen en jullie brachten de nacht samen door. Tegen de ochtend werd u in de armen van M. (...) wakker door het geschreeuw van zijn echtgenote. Blijkbaar was zij vroeger naar huis gekomen dan voorzien en had zij, terwijl jullie nog lagen te slapen, foto's genomen. Ze dreigde ermee klacht tegen jullie in te dienen wegens overspel. M. (...) zei dat zijn vrouw connecties had bij het Ettelaat (ministerie van informatie) en jullie direct moesten vluchten. Hij bracht u naar uw woning. In de auto gaf u hem de gegevens van de smokkelaar waarmee u in 2005 naar het Verenigd Koninkrijk was gegaan. De afspraak was dat u alles klaar zou maken bij u thuis en hij naar de smokkelaar zou gaan. De volgende dag belde M. (...) u vanuit het huis van zijn neef Mo. (...) om u te vertellen dat alles geregeld was en jullie op 5/04/1989 (26 juni 2010) een afspraak hadden in Khoy. Dezelfde avond nog kreeg u echter telefoon van Mo. (...) die u wist te vertellen dat M. (...) bij het buitengaan uit zijn woning was gearresteerd. U besloot daarop alleen naar de afspraak met de smokkelaar te gaan en samen met uw twee kinderen Iran te verlaten. Op 9 juli 2010 vroeg u in België asiel aan uit vrees in Iran voor overspel te worden veroordeeld. In België bracht u uw kinderen op de hoogte van de ware toedracht van jullie vertrek uit Iran. Uw zoon kreeg in België een brief van zijn vader waarin hij u met de dood bedreigde en waaraan hij enerzijds een convocatie – de reden waarom u opgeroepen werd was u niet volledig duidelijk, maar u vermoedde dat dit document in verband met de echtscheidingsprocedure van uw tweede echtgenoot moest gezien worden – en anderzijds een bestandje toegevoegd had met de foto's die de echtgenote van Majid had getrokken nadat ze jullie samen slapend in bed betrapt had. Of er door uw echtgenoot of door M. (...)s echtgenote uiteindelijk daadwerkelijk een klacht wegens overspel tegen u werd ingediend, wist u echter niet met zekerheid. Na uw aankomst in België keerde uw dochter zonder u op de hoogte te brengen terug naar Iran. U veronderstelde dat ze een laissez-passer via de Iraanse ambassade had kunnen regelen. Na haar aankomst contacteerde ze u. Ze verbleef bij familie van haar vader en was gedesillusioneerd. Ze slaagde er immers niet in om in tegenstelling tot haar verwachtingen een huwelijk met haar Iraanse chatpartner af te sluiten en haar familie was haar evenmin gunstig gezind. Bijgevolg deed u er alles aan om haar terugkeer naar België te regelen en te bespoedigen. Zo probeerde u voor haar onder meer tevergeefs een visum te regelen. Uiteindelijk slaagde ze er toch in om u opnieuw in België te vervoegen. Uw dochter vertelde u dat ze via haar familie geen enkele informatie over haar vader had verkregen, maar ze wist wel dat haar vader nog steeds was opgesloten. In februari 2013 vernam u tot slot via A. (...)s vader dat hij jullie echtscheiding had kunnen regelen. U kreeg het hoederecht, maar moest uw bruidsschat afstaan.

Ter staving van uw asielrelaas en/of uw identiteit legde u volgende documenten neer: een duplicaat van uw shenasnameh (geboorteboekje); de shenasnameh van uw tweede echtgenoot; de shenasnamehs van uw kinderen; de brief van uw echtgenoot aan uw zoon en de hieraan toegevoegde foto's en convocatie (uitgevaardigd door de Raad van Geschillenbemiddeling d.d. 22 april 2011); een huwelijksboekje; en twee echtscheidingsaktes. Uw advocaat voegde nog algemene informatie betreffende overspel in Iran toe. Na het tweede gehoor legde u nog een kopie van een aantal bladzijden van het paspoort van uw dochter neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat verschillende elementen uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten. Zo legde u onder meer tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw reisroute. Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wist u dat de smokkelaar u verteld had dat jullie langs Turkije passeerden (CGVS I, p. 13). Bij uw tweede gehoor wist u echter niet waarlangs u gereisd was omdat de smokkelaar hierover niets vertelde. U voegde hieraan toe dat u nooit geweten heeft langs welke landen u gereisd had (CGVS II, p. 15). Hiermee geconfronteerd, erkende u dat de mogelijkheid bestond dat de smokkelaars gezegd hadden dat jullie via Turkije reisden (CGVS II, p. 20). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd. In uw verklaringen naar aanleiding van het feit dat u op het Commissariaat-generaal slechts een onvolledig duplicaat van uw shenasnameh – er staat onder meer geen informatie betreffende uw burgerlijke vermeld – kon neerleggen, sloopt eveneens een

voornamen tegenstrijdigheid. Waar u tijdens het eerste gehoor beweerde dat u uw eerste shenasnameh aan de Iraanse autoriteiten moest terugbezorgen toen u uw melikaart aanvraag (CGVS I, p. 14), verklaarde u bij uw tweede gehoor dat uw eerste shenasnameh op een onverklaarbare manier is verloren geraakt. U voegde hieraan toe dat u deze shenasnameh niet aan de autoriteiten had teruggegeven, ondanks dat ze u gevraagd hadden dat u deze terug moest bezorgen indien u uw verloren geraakte shenasnameh zou terugvinden (CGVS II, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, wist u aanvankelijk niet hoe te reageren. Even later dacht u aan een vertaalprobleem (CGVS II, p. 21-22). Dit is echter evenmin een afdoende uitleg. Zowel bij uw eerste als bij uw tweede gehoor had u immers geen enkele opmerking over de tolk en zijn vertaalwerk; bovendien had u bij het begin van het tweede gehoor geen enkele opmerking over het verloop van het voorgaande gehoor (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 1-2; p. 20). Gelet op het feit dat er volgens uw eigen verklaringen met shenasnamehs gemakkelijk gesjoemeld kan worden (CGVS I, p. 14), doet voorgaande tegenstrijdigheid dan ook sterk vermoeden dat u uw eerste shenasnameh bewust achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie te lezen staat die niet meteen met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal in overeenstemming te brengen zijn. Bovenstaande bevindingen ondermijnen ernstig uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er gewezen worden op een aantal voornamen merkwaardigheden, lacunes en ongerijmdheden in uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantasten.

Zo is het allereerst hoogst merkwaardig en weinig waarschijnlijk dat, nadat u door de echtgenote van uw ex-man samen met uw ex-man slapend in bed werd betrapt, u nog maar liefst twee volledige dagen in uw eigen woning doorbracht zonder onder te duiken. Nochtans had uw ex-man M. (...) u gewaarschuwd dat u in gevaar was omdat zijn echtgenote banden had met het Ettelaat. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat zijn echtgenote niet op de hoogte was van uw woonplaats aangezien u recent was verhuisd, houdt geen steek (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 18). Verder is het erg opmerkelijk dat, toen uw ex M. (...) door de autoriteiten werd gearresteerd – hij werd bij het buitengaan uit de woning van zijn neef Mo. (...) aangehouden –, er in de woning van Mo. (...) geen huiszoeking werd gehouden met de bedoeling bijkomend bewijsmateriaal of u te vinden (CGVS II, p. 19). Toen u hierop gewezen werd, repliceerde u enkel op weinig overtuigende wijze dat er de dag ervoor mensen bij Mo. (...) waren langsgekomen op zoek naar uw ex; of er toen een huiszoeking plaatsgevonden had, wist u echter niet (CGVS II, p. 19). Dat, indien u werkelijk door de Iraanse autoriteiten zou worden gezocht, zoals u veronderstelde, er, ondanks dat u, als buitenechtelijke partner van M. (...), nog op vrije voeten was, op de plaats waar uw buitenechtelijke partner en op het moment dat hij door de autoriteiten werd opgepakt geen huiszoeking werd uitgevoerd (met de bedoeling u te vinden), mist dan ook elke logica.

Verder had u nauwelijks informatie over de actuele situatie van uw buitenechtelijke partner M. (...). Zo wist u zelfs niet eens met zekerheid of hij nog opgesloten zat of niet (CGVS I, p. 7-8). Voorts wist u niet – indien hij nog steeds opgesloten zou zitten – waar hij opgesloten zat, of hij al veroordeeld was en of hij een advocaat had. U wist evenmin of de familieleden van uw ex, zoals zijn moeder en zijn zus, met hem in contact stonden. Nochtans verbleef uw dochter na haar tijdelijke terugkeer naar Iran geruime tijd bij hen (CGVS I, p. 5; p. 7; p. 17; CGVS II, p. 5-6; p. 8). Uw uitleg voor uw gebrekkige informatie over M. (...)s situatie, met name dat uw dochter egoïstisch is, dat ze, behalve enkele gesprekken over uw ex M. (...) met familieleden die haar negatief bejegenden, geen stappen ondernomen heeft om meer info te krijgen en dat u vanuit België niet veel kon ondernemen (CGVS II, p. 8), overtuigt niet. U heeft immers persoonlijk geen enkele stap gezet om zelf informatie over M. (...) te verzamelen. Zo contacteerde u M. (...)s neef Mo. (...) niet – volgens u omdat u zijn telefoonnummer niet had – en zette u geen enkele stap om zijn telefoonnummer te verkrijgen. Ook zocht u niet op het internet naar informatie over M. (...), hoewel u wist dat internet een gigantische informatiebron was en u sinds enige tijd in staat bent om met internet te werken. U zette evenmin stappen om met de (eventuele) advocaat van M. (...) in contact te treden (CGVS II, p. 8-9). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw buitenechtelijke partner had dezelfde zouden zijn als de uwe en u zijn problemen geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Daarnaast is het opvallend dat u zelfs niet eens wist of er tegen u al dan niet een juridische procedure werd opgestart (CGVS I, p. 17) en of er door de echtgenote van M. (...) en uw tweede (ex-)echtgenoot tegen u een klacht wegens overspel werd ingediend (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 19). Een

dergelijk gebrek aan concrete informatie betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U legde weliswaar een convocatie neer afkomstig van de Raad voor Geschillenbemiddeling. U had er echter totaal geen idee van in verband waarmee u opgeroepen werd. U opperde hoogstens een verband met de echtscheidingsprocedure waarin u met uw tweede echtgenoot verwickeld was. Uw advocate insinueerde een band met een eventuele klacht omwille van overspel (CGVS II, p. 14; p. 21). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat deze band geenszins aannemelijk is, daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat een overspeldossier in Iran door een strafrechtbank en bijgevolg niet door een Raad voor Geschillenbemiddeling behandeld wordt.

Uw bewering dat één vrouwelijke getuige die foto's van u samen met uw minnaar genomen heeft volstaat om bij terugkeer naar Iran gestenigd te worden (CGVS II, p. 13; p. 21-22) stemt overigens evenmin overeen met de beschikbare informatie in dit verband. Hieruit blijkt dat, om iemand op basis van getuigenissen voor overspel te veroordelen, er minstens vier mannelijke getuigen of drie mannelijke getuigen en twee vrouwelijke getuigen nodig zijn die bovendien met eigen ogen de buitenechtelijke geslachtsgemeenschap gezien hebben. U betoogde weliswaar dat er voor u bezwarende foto's zijn (CGVS II, p. 13; p. 21-22). Dat u op basis van deze foto's zou kunnen veroordeeld worden, lijkt echter a priori weinig waarschijnlijk. Naast het feit dat het om niet gedateerde foto's gaat van twee quasi onherkenbare mensen die ooit getrouwd geweest zijn waarop geen geslachtsgemeenschap te zien is, is het bovendien algemeen geweten dat er met foto's gefraudeerd kan worden. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat een veroordeling voor overspel zonder vier (of vijf) getuigenissen quasi nooit voorkomt.

Hieraan kan tot slot nog worden toegevoegd dat het hoogst bevreemdend is dat u geen enkele sluitende informatie had over de manier waarop uw dochter bij haar terugkeer naar Iran aan een (nieuw) paspoort kon geraken. Volgens de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal dient een ongetrouwde dochter aan haar vader de toestemming te vragen om een paspoort te verkrijgen. Gezien volgens uw verklaringen uw dochters vader in de gevangenis zat, verkeerde haar vader dan ook logischerwijs in de praktische onmogelijkheid om aan zijn dochter de toestemming te geven om een paspoort te verkrijgen. Toen u gevraagd werd hoe uw dochter dan wel aan haar paspoort is geraakt, moest u het antwoord schuldig blijven. U opperde de mogelijkheid dat M. (...) aan zijn oudste zus een volmacht had gegeven, maar hierover had u geen enkele zekerheid (CGVS II, p. 4-5). Of ze via een gerechtelijke beslissing haar paspoort had verkregen, wist u evenmin (CGVS II, p. 12). Dat u hierover geen enkele concrete informatie had, is weinig aannemelijk en erg onwaarschijnlijk, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u er alles aan deed om uw dochter uit Iran naar België te laten overkomen (CGVS II, p. 3-4).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw verklaringen geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde (identiteits)documenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en de identiteit en de nationaliteit van uw familieleden, niets meer. De handgeschreven brief van uw (voormalige) echtgenoot kan bezwaarlijk als objectief bewijsstuk gelden. Gezien er aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan gehecht worden, doen de door uw advocate neergelegde rapporten niets ter zake.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij wijst er vooreerst op dat zij pas na een lange tijd na haar aankomst in België en na het indienen van haar asielaanvraag door verwerende partij werd gehoord. Het eerste gehoor ging immers door op 21 maart 2012, zijnde een jaar en acht maanden na het indienen van haar asielaanvraag. Het tweede gehoor vond plaats meer dan drie jaar na haar aankomst in België, namelijk op 26 augustus 2013. Het is dan ook weinig opmerkelijk dat de verklaringen van verzoekende partij lichtelijk verschillen. Verwerende partij diende met dit lange tijdsverloop rekening te houden.

2.2.3.2. Wat betreft de tegenstrijdige verklaring van verzoekende partij betreffende haar reisroute, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat de smokkelaar haar had gezegd dat ze langs Turkije passeerden (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 21/03/2012, p. 13). Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor het volgende verklaart: *"Heeft de smokkelaar u gezegd langs waar u passeerde? Zij zeggen dat niet en ik vraag dat niet. (...) Bent u langs Turkije gepasseerd? Weet ik niet."* (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 26 augustus 2013, p. 15). Indien de smokkelaar haar werkelijk had gezegd dat ze langs Turkije passeerden, zoals zij voorhield tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, is het onaannemelijk dat verzoekende partij dit zelfs niet zou herinneren wanneer haar uitdrukkelijk wordt gevraagd of zij langs Turkije zijn gepasseerd. Verzoekende partij kan deze tegenstrijdigheid geenszins vergoelijken door te verwijzen naar het tijdsverloop.

Voorts merkt de Raad op dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij enerzijds tijdens haar eerste gehoor verklaart dat zij haar eerste shenasnameh aan de Iraanse autoriteiten moest terugbezorgen toen zij haar melikaart aanvraag (*"Op het moment ik de melli kaart ben gaan vragen hebben ze me wel gezegd dat het hebben van twee shenasnamehs niet mag en de originele heb ik dan teruggegeven"* (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 21/03/2012, p. 14)), terwijl zij anderzijds tijdens haar tweede gehoor stelde dat haar eerste shenasnameh op een onverklaarbare manier verloren is geraakt en dat zij deze shenasnameh niet aan de autoriteiten had teruggegeven, ondanks dat ze haar gevraagd hadden dat zij deze terug moest bezorgen indien zij haar verloren geraakte shenasnameh zou terugvinden. Dat zij tijdens het ene verhoor verklaart dat zij haar eerste shenasnameh had teruggegeven aan de Iraanse autoriteiten en tijdens het andere gehoor stelt dat zij dit niet had teruggegeven gezien zij het verloren was geraakt, kan evenmin worden verklaard door het tijdsverloop. Van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij over een niet onbelangrijk element als het al dan niet inleveren of verloren gaan van identiteitsdocumenten correcte en eenduidige verklaringen kan afleggen.

2.2.4. Waar verzoekende partij verwerende partij verwijt dat deze laatste zich heeft beperkt tot een analyse van de geloofwaardigheid van verzoekende partij, zonder enig onderzoek ten gronde te voeren naar de door verzoekende partij ingeroepen asielmotieven, dient te worden opgemerkt dat dit betoog geen hout snijdt nu verwerende partij wel degelijk de opgeworpen feiten grondig heeft onderzocht. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde evenwel dat het asielrelaas in kwestie een leugenachtig karakter kent.

2.2.5. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een aantal documenten voegt ter staving van haar asielrelaas (bijlagen 4-10), stellende dat deze documenten door haar broer op 20 september 2013 per fax aan haar werden bezorgd (bijlage 11), merkt de Raad op dat voormelde

documenten faxberichten betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven waar verzoekende partij aangeeft dat uit een van de gerechtelijke documenten die zij aanbrengt blijkt dat vier mannen, allen wonende in de echtelijke woning van de eerste echtgenoot van verzoekende partij, getuige zijn geweest van de overspelige relatie tussen verzoekende partij en haar ex-echtgenoot, merkt de Raad bovendien op dat verzoekende partij nooit verklaard heeft dat er vier mannelijke getuigen waren van het overspel en enkel sprak van één vrouwelijke getuige, namelijk de echtgenote van haar ex-echtgenoot. Deze vaststelling bevestigt verder het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt verder dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de door haar neergelegde rapporten. Gelet op het feit dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn gebracht van de overspelige relatie tussen verzoekende partij en haar ex-echtgenoot en daaromtrent een aanhoudingsmandaat hebben afgeleverd, loopt verzoekende partij in geval van terugkeer een reëel risico om te worden gestenigd.

Voorts voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift het “Algemeen Ambtsbericht Iran” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 27 augustus 2012, waarin aangegeven wordt door een mensenrechtenadvocate dat de term steniging weliswaar is verdwenen uit het gedeelte van het nieuwe wetboek van Strafrecht dat gaat over bestraffing van overspel, maar dat – volgens haar – seksuele relaties buiten het huwelijk om niettemin een misdrijf blijven. Het begrip steniging als mogelijk vonnis voor overspel komt immers nog steeds voor in de artikelen 172 en 198 van het nieuwe wetboek van Strafrecht (bijlage 12).

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat de door verzoekende partij neergelegde rapporten desbetreffend louter wijzen op het feit dat vrouwen soms disproportioneel bestraft worden in het geval van overspel, waaronder de doodstraf. Waar verzoekende partij erop wijst dat steniging nog steeds voorkomt als mogelijk vonnis voor overspel, wijst de Raad erop dat dit geenszins door verwerende partij wordt ontkend in de bestreden beslissing. Ook in de door verwerende partij aangewende informatie (administratief dossier, stuk 12, deel 1) wordt erop gewezen dat het begrip steniging als mogelijk vonnis voor overspel nog steeds voorkomt in de artikelen 172 en 198 van het nieuwe wetboek van strafrecht. Artikel 198 bepaalt evenwel dat er vier mannelijke getuigen of drie mannelijke en twee vrouwelijke getuigen samen vereist zijn opdat de straf steniging kan worden uitgesproken. De informatie die door verzoekende partij werd aangebracht weerlegt derhalve op geen enkele manier de informatie waarop verwerende partij zich baseert teneinde erop te wijzen dat er minstens vier mannelijke getuigen of drie mannelijke getuigen en twee vrouwelijke getuigen nodig zijn die bovendien met eigen ogen de buitenechtelijke geslachtsgemeenschap gezien hebben en dat een veroordeling voor overspel zonder vier (of vijf) getuigenissen quasi nooit voorkomt. Verzoekende partij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij veroordeeld zou worden voor overspel, daar zij slechts melding maakt van één vrouwelijke getuige, namelijk de echtgenote van haar ex-echtgenoot. De foto's die werden genomen door deze echtgenote van haar ex-echtgenoot waren niet gedateerd en betreffen twee quasi onherkenbare mensen die ooit getrouwd geweest zijn waarop geen geslachtsgemeenschap te zien is.

2.2.7.1. Verzoekende partij meent dat zij tevens een reëel risico op onmenselijke en/of vernederende behandelingen of bestraffingen loopt nu de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat verzoekende partij op illegale wijze Iran heeft verlaten. Dit wordt niet alleen bestraft met een gevangenisstraf en een geldboete (bijlage 12 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij loopt het risico bij aankomst in Iran ondervraagd te worden omtrent de motieven van haar vertrek die, gelet op het geldend aanhoudingsmandaat omwille van overspel, als niet wettig kunnen worden beschouwd.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij stelt dat zij het risico loopt bij aankomst in Iran ondervraagd te worden omtrent de motieven van haar vertrek die als niet wettig kunnen worden beschouwd, gelet op het geldend aanhoudingsmandaat omwille van overspel, wijst de Raad erop dat dit aanhoudingsmandaat omwille van overspel kadert in het niet geloofwaardig bevonden asielrelaas waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoekende partij omwille hiervan bij terugkeer naar Iran problemen zou kennen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoonde dat de strafmaat omwille van het illegaal verlaten van Iran dermate disproportioneel zou zijn zodat gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT